

ENTREVISTA A MIQUEL ICETA

"Prefereixo un president supernormal que un que es cregui un milhomes"

NEUS TOMÀS

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 31 de octubre del 2010

Fins i tot els seus adversaris reconeixen que hi ha pocs polítics més loquaços que Miquel Iceta. Perquè, a diferència del seu amic i cap, José Montilla, el portaveu del PSC és un brillant orador. La seva ironia a vegades càustica l'ha convertit en un polític apreciat i a vegades temut. I no només pels rivals.

Nascut a Barcelona el 17 d'agost de 1960. És membre de la direcció del PSC des del 1984 i com a viceprimer secretari i portaveu del partit forma part del reduït nucli de dirigents que fixa l'estratègia a seguir. A més, des de fa dos anys simbolitza, amb la ministra Carme Chacón, la quota catalana de l'executiva del PSOE.

-¿Vostè, com Zapatero, està més relaxat des que el PSC ha enterrat el tripartit?

-ERC situa el referèndum per la independència com el tema central i és obvi que no hi podem fer un Govern. No sé si és tant un alliberament com la constatació d'una realitat. El tripartit ha fet molta feina al llarg de set anys però aquesta fórmula no es podrà repetir perquè els plantejaments que fan els partits ja no són compatibles.

-¿Quan va explicar a l'executiva del PSOE que no hi haurà més pacte d'esquerres algú li va dir allò de nosaltres ja us vam avisar...?

-El PSC s'ha guanyat el respecte del PSOE i saben que les decisions les prenem sense deixar-nos condicionar. Fins i tot hi va haver qui se'n va sorprendre. Quan es diu que alguns van respirar alleujats és perquè ara no s'ho esperaven. Saben que el PSC pren les seves decisions pensant en el que més interessa a Catalunya, que no necessàriament ha de ser el que més interessa al PSOE.

-En l'anterior campanya José Montilla ja va afirmar que el temps del tripartit havia passat, però el va reeditar.

-Si els plantejaments d'ERC a l'hora de negociar el 2006 haguessin estat els actuals no s'hauria pogut repetir. Primer, un aspira a governar en solitari. I segon, a tenir una majoria parlamentària estable per desenvolupar un programa coherent. Hi ha gent que ens pregunta: '¿Perquè descarteu aliances si Mas no ho fa?'. Mas ha portat l'ambigüitat a un extrem que és gairebé un engany.

-Alguna cosa ha de fer bé si els sondejos el donen com a guanyador.

-Bé, per exemple, no dóna explicacions pel cas Palau. Fa uns mesos deia que no coneixia el tal Daniel, ara sabem que és Daniel Osàcar, el tresorer de Convergència, i segueix fent veure que no el coneix. Si a això se li diu virtut jo no vull ser virtuós. D'un dirigent polític és exigible una certa claredat i un exercici de transparència. No és normal que Mas no tanqui la porta a un Partit Popular que és pitjor que el del 2006 quan va anar al notari per deixar negre sobre blanc que no pactaria amb ells.

-¿Vostè que és portaveu del PSC, entén que el Govern català no tingui portaveu?

-A mi m'agraden els governs amb portaveu perquè definir una persona, un departament que es preocupa de l'estratègia de comunicació i atén els mitjans és positiu. Als governs de coalició és més difícil establir un únic portaveu, però és bo que un Govern el tingui. En l'època de Pujol es criticava que només parlava ell i que els seus consellers eren uns perfectes desconeguts. Els governs d'esquerra han donat més projecció als seus consellers.

-Amb tot el que està passant els partits tindran un 9% més de pressupost per fer aquesta campanya. ¿Creu que la gent ho entén?

-Ho pot entendre tot i que no sigui fàcil. La democràcia necessita partits que funcionin i per fer-ho necessiten recursos públics. El que no pot ser és utilitzar el Palau de la Música per finançar la fundació d'un partit polític.

-¿Per ser president de la Generalitat n'hi prou de ser un home supernormal?

-Jo sempre preferiré un home supernormal que algú que es cregui un milhomes. Montilla és una persona que s'ha fet a si mateixa, que tot ho ha aconseguit a base d'esforç i de treball. A ell ningú el va designar a dit. A més, és poc amant de la gesticulació i de la teatralització de la política. I això és un valor. L'increïble home normal és aquell que no presentant-se com a salvapàtries ha fet més que ningú per l'autogovern de Catalunya i les polítiques socials.

-El PSC té altres campanyes en marxa, i en algunes es burlen de Mas. ¿Tenen poc a veure amb el guant blanc que van anunciar, no?

-No ens en burlem. Hem fet un parell d'operacions que tenen molt de sentit. Volíem defensar la gestió del Govern català i hem aprofitat una pel·lícula famosa com La vida de Brian en què també hi havia un grup que pretenia negar l'evidència d'una gestió. Artur Mas de lo mismo és un lema que serveix per subratllar que els nostres adversaris es presenten com el canvi quan són els que van governar durant 23 anys. No són el canvi, sinó el retorn al passat. Ni són nous ni són més bons. I la manera de dir-ho pot agradar més o menys però el fet que n'estiguem parlant probablement demostra que ser atrevits té el seu rèdit.

-Però el Brian de la pel·lícula acaba crucificat...

-Sí, però encara que estiguem esperant el Papa no voldria ser jo el que compari Montilla amb Jesucrist. La pel·lícula acaba malament però a nosaltres el que ens interessa destacar és que els nostres adversaris han dit coses que voregen la indecència política. No es pot dir que els governs d'esquerra han destrossat el país. És rotundament fals perquè hem fet molta més feina de la que ells van fer mai. De fet, si se'ns pot fer algun retret és que en set anys no hem pogut recuperar els endarreriments acumulats en 23.

-Digui'm un motiu per votar Montilla.

-És el millor dels candidats que es presenten. Diu el que pensa i fa el que diu. S'ho ha guanyat tot treballant i no ens ha fallat mai, ni en els bons moments ni en els dolents.